

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת שְׁלַח

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"ט - חלק כ"ח

קונטרס 568

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

זה השער לי"י צדיקים יבואו בו

ס פ ר

תקוני הזהר

להתנא האלהי רבי שמעון בן יוחאי זי"ע

עם פירוש

באר לחי ראי

באר רחובות אשר כריתי בעהשוי"ת על פי יסודות הקדמות הזוה"ק ודרו"ל בש"ס ומדרשים וכתבי הארז"ל, תמכתי יתדותי, כמבואר בהקדמתי, וכל אחד מלומדי תקוני זוה"ק ימצא מנוחה ותרופה לבקשתו, כמוני כמוכם איש כפי השנתו, חנני ה' בזה בזכות אבותי הקדושים, אראלים ותרשישים, אני שפל אנשים, חדל אישים. **צבי הירש שפירא** אבדק"ק מונקאטש והגליל. (בעהמ"ס דרכי תשובה על היו"ד) בלאאמו"ר הרב הגאון הקדוש נר ישראל מוהר"ר שלמה זצל"הה זי"ע אבדפה"ק הנ"ל יע"א.

חלק ראשון

נדפס פה עיר הקדש

ירושלים

שנת תשכ"ד

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

מצדיקי הרבים

קנט

הקדמת תקוני הוהר [דף י"ז ע"א]

הקדמה אחרת לתקוני הוהר

(לראש חודש אלול יום א')

בראשית ברא אלהים וגו'

כתיב (דניאל ב') והמשכילים יזהירו כוהר הרקיע וגו', אלין אינון ר' שמעון בן יוחאי וחבריו, רבי אלעזר בריה, ורבי אבא, ורבי יוסי, ורבי חייא, ורבי יצחק, ושאר חבריאי, דאזוהרו וזהירו (ג'א דמזהירין) לעילא כוהר הרקיע. מאי כוהר, אלא כד עבדו האי חבורא, אסתכמו עליה לעילא (ב'ח) וקראו ליה ספר הוהר (כ"ט), ומצדיקי הרבים, ביה יהון נפישין ככוכבים לעולם ועד דלא אתחשוך (ג') נהורא דלהון לעלים ולעלמי עלמין.

בתהוא זמנא דאתחבר האי חבורא רשותא אתייהיב לאליהו לאסכמא עמהון ביה. ולכל מארי מתיבתא (ד"א) דלעילא ותתא, וכל חיילין דמלאכין עלאין ונשמתיין עלאין למהוי עמהון באסכמותא ורעותא כחדא.

פתח אליהו ואמר רבון עלמין דאנת הוא חד ולא בחושבן. אנת הוא עלאה על כל עלאין, סתימא

מאר לחי ראי

ויוכלו ללמוד סתרי תורה בספר הזכר: ויחיו ככוכבים לעולם ועד. דיוקא, ולא כסתם כוכבים שאינם נעלים ועד, וכוונתו כמ"ש בתקונים מ"ח (דפס) למשעברס דף ע"ב ע"ד) וכל אהנייה ח"י הוהר צנחנא, סניאין מתמננין לנביה דאתמר בכוון כי חת אשר ישנו פה וכו', ועלייהו חתמר ומלוקין הרבים כוכבים נעלים ועד, והיינו דיוקא ככוכבים שהם קיימין לעולם ונשלמו עלמין, ולא ככוכבייא מן שמיא דאתמר בכוון כי שמיס כשען נמלחו הם יאצדו ואתר תעמוד וכו': דלא אתחשוך נהורא דלהון וכו'. ע"ל (סוף תיקון א' דף כ"ד ע"א) שחיבור זה יתגלה לתתא דגרה בתרתא בסוף יומיא עיי"ש: בההוא זמנא דאתחבר האי חבורא רשותא אתייהיב וכו'. ע"ל (ריש דף ח') כד לחכמי למעבד האי הוהר רשותא אחיובי לכוון ולאליה, ועי' צביאורני ע"ש: מארי מתיבתא דלעילא ותתא. ר"ל ראשי ה'ביבות של שני המתיבתות, מתיבתא דלעילא ומתיבתא דתתא, וכמ"ש (ריש דף ג') מתיבתא ומתיבתא דקוביא ומתיבתא דקוביא שהיא מתיבתא עלאה שהיא מתיבתא דקוביא ומתיבתא דקוביא שהיא מתיבתא תתאה היינו מתיבתא דמעטרוין עיי"ש. [ועי' בתקין' (פ' שלח דף קס"ז ע"א) שם דגם במתיבתא עלאה ראש החכמים שבה הוא מעטרוין, ונקרא גם שם ריש מתיבתא עיי"ש, ועי' בקהלת יעקב (פרק מתיבתא) מ"ש צוה]: פתח אליהו. קודם שהתחיל לדבר בסתרי תורה שהם רזין עלאין צביאור שיעור קומתו ומדותיו של יולר צראשת צביאור, אמר תפלה זו שהוא כענין מה שזכירין לומר קודם כל דבר לשם יחוד וכו' ע"י הוהר עמור ועלם, לומר: השער ספירות צלחות גמור עם הלחין סוף ציה וכו': רבון עלמין. פי' החיים ציה צהלנשו צספירותיו ויסעולמות

החברו רבי אלעזר וכו'. הגרי"ל מדקדק שספר ר' יהודה שהיה גי' מתולמודי רש"מי. חצל למי' הדבר פשוט, כי הלא זה הספר תקוני זוסי' נחבר במתיבתא דלני שערק ריש חבורא מתיבתא, והמשיין צויה (פי' תתא דף מ"ז ע"ב וע"ד) וראה שרבי יהודה לא היה עם ציממיה, שחיבור שם שזמון שהיה רש"מי שהמתיבתא היה שאלה ציה מדרשא שהחכמים שצבמ"ד היו שאלין ולא היו ידעו, ואמר רבי יהודה חצל על גרימיה דר"ש דלית מלך דודע מנייה ולא ידעין ליה היכן הוא עיי"ש. והעטם שלא היה רבי יהודה עם, פשוט הוא כי הלא הגזירה לא היה רק דני שמעון ורבי אלעזר, שעל רבי יהודה אמר הנוגות ר' יהודה שעילת יתעלה, וכמציאר בש"ס (שבת דף ל"ג ע"ב), ועי' מהו צדניו זקני זלנטייה כפי' הנוגות מהר"ל: מאי כוהר וכו'. לוינו צהמשך הדברים ציה לפרש העטם שנקרא הספר תקוני הוהר, שהוא ענין זכירין עלאה שמשם נמשך חידושי תורה של השצטום תקונים צנלת צראשת, עיי' בקרא תקוני הוהר, ועי' צרימ (פ' שלח דף ק"ז ע"ב) והמשכילים זכירין כוכר הרקיע שבתא הוהר דוין דארכו ספר הזכר מן זוהר' דתתא עלאה עיי"ש: כד עבדו האי חבורא. ר"ל זה החיבור הנקרא תקוני זוהר: אסתכמו עליה לעילא. היינו צמשיל (ריש דף ח') כד לחכמי למעבד האי הוהר רשותא אחיובי וכו': וקראו ליה ספר הוהר. עיי' צבה (צבעולות דף ק"ז ע"ב) והמשכילים יצוין אינון מארי קבלה דאתמר בכוון והמשכילים זכירין כוכר הרקיע, ח"ן אינון דקא משתלחן צבה דא דאתקי ספר הזכר: ומצדיקי הרבים ביה יהון נפישין ככוכבים. ר"ל שמזין רבים שנגלה להם חמת הקבלה

* בהוצאה זו הוספנו אחרי הקונטרסים אחרי ראי, במאמר האריזלי והמקובלים (ב) כוכבי אור הבעש"ט ותלמידיו ולה"ה, על תפלה זו כי בקיצור נמרץ ובמלות נמוות רוב גופי התכמה והאלקות וכו'.

ובכר אינון זוגין, כמה דאתקברו, הכי יקומון,
והכי ישתפחון. לאה תחדי בהדי משיח,
בריה דדוד, דנפיק מנה לגו. רחל תחדי בהדי
משיח, בריה דיוסף, דנפיק מנה לבר
מירושלם. וכלא לדוכתייהו.

אלין הכא ואלין הכא. דאינון (ס"א מגדלי) מרגלאן
דאבן טבא כלהו. בין פלהו מגדלין אית
חד מגדל דאבן טבא באמצעיתא. ודא סליק
לרום רקיעא, ולא אתחזי השתא, עד ההוא
זמנא דיתגלי. רב מתיבתא חמא ליה, והנה
רשים ביה לעילא האי קרא, (משלי יח) מגדל עז
שם יי בו ירוץ צדיק ונשגב. ופריש רב
מתיבתא קרא דא, מגדל עז: דא כנסת ישראל.
(דף קס"ד ע"ב) בו ירוץ צדיק: ביה רעותיה דצדיק
תדיר. ועל דא, ונשגב ההוא מגדל, דלא ינפול
לעלמין, כמה דהוה.

ורבי פרוספדאי חמיד לבא, פריש האי קרא
עד לא אסתלק, ופריש שפיר. מגדל עז:
דא תיבה, וספר תורה דאיהו עז, לשואה ביה,
ולאפקא ליה מגו היכל, דיוקנא דהיכל
פנימאה, דמניה נפקא תורה, וההוא מגדל
שם יי איהו, ודיוקנא דיליה ואצטריף בשית
דרגין.
בו ירוץ צדיק, במאן. במגדל, או בספר תורה.
אלא קרא דריש בהאי ובהאי. פד דרש
במגדל, אצטריף צדיק דא דליהוי חזן הפנסת,
זכאה דקשוט, ודיוקנא דצדיק עלאה. פד
דריש לספר תורה, מאן דסליק לספר תורה
למקרי אורייתא, אצטריף צדיק. וצדיק אקרי.
מאן אקרי צדיק מפלהו. שתיתאה, דסליק
מאינון שבועה. אמר רבי שמעון, ודאי, דאיהו
לא סליק כל יומי, אלא שתיתאה לאינון
דסלקין. בו ירוץ צדיק, בספר תורה ירוץ דברי צדיק דא. ונשגב ממאן.

אלה כאן ואלה כאן. שהם (מגדלים)
מרגליות של אבן טובה כלם. בין
כל המגדלים יש מגדל אחד של
אבן טובה באמצע, וזה עולה
לרום הרקיע, ולא נראה כעת, עד
אותו זמן שיתגלה. ראש הישיבה
ראה אותו, והיה רשום שם פסוק
זה למעלה, (משלי יח) מגדל עז שם
ה' בו ירוץ צדיק ונשגב. ופרש
ראש הישיבה פסוק זה, מגדל עז
- זו כנסת ישראל. בו ירוץ צדיק
- בו ירוץ הצדיק תמיד. ועל זה,
ונשגב אותו מגדל שלא יפל
לעולמים כמו שהיה.
ורבי פרוספדאי חמוד הלב פרש
פסוק זה עד שלא הסתלק, ופרש
יפה. מגדל עז - זו תבה, וספר
תורה שהוא עז, לשים בו,
ולהוציאו מתוך ההיכל, דמות
היכל הפנימי, שממנו יצאה
תורה, ואותו מגדל שם ה' הוא
דמותו, וצריך בפש דרגות.
בו ירוץ צדיק, כמה? במגדל או
בספר תורה? אלא הפסוק נדרש
בזה ובזה. כשדורשים במגדל,
צריך צדיק זה שיהיה חזן הפנסת
צדיק אמת, ודמות של צדיק
עליון. כשדורשים בספר תורה,
מי שעולה לספר תורה לקרא
בתורה, צריך צדיק, וצדיק נקרא.
מי נקרא צדיק מכלם? הששי
שעולה מאותם שבועה. אמר רבי
שמעון, ודאי שהוא לא עולה כל
ימיו, אלא ששי לאותם שעולים.
בו ירוץ צדיק, בספר תורה ירוץ

מִדְּחִילוֹ דְּמִלְאָךְ הַמְּוֹת, דְּהָא אוּרִיךְ יוּמִין.
וְנִשְׁגַּב דְּלָא יתְנַזֵּק לְעֵלְמִין.

בְּהָהוּא מִגְדַּל דְּסִלְקָא בֵּין אֵינוּן מִגְדַּלִּין,
קִימָא נְהִירוֹ חַד, בְּדִיוֹקְנָא דְסִפְר
תּוֹרָה, פִּד אֲתִי הֵהוּא צִיפְרָא, נִטְלָא הֵהוּא
מִגְדַּל מֵאַתְרֵיהּ, וְקָאִים גּוֹ אֲמַצְעִיתָא דְעֶזְרָה,
גּוֹ גְדַפֵּי דְכְרוּבִים הָוָה. (ס"א וּפְתַח דְתַנּוּחַ). רוּמִיָּה לְרוּם
שְׂמִיָּא מְאִיךְ וְעָאל תַּחוּת אֵינוּן פְּרוּבִים, וְשׁוּרוֹי
בֵּין רִישֵׁי כְרוּבִים.

תִּלְתָּת מָאָה פְּתַחֲנִין תַּמּוֹן, בְּפִתְחָא דְאֲמַצְעִיתָא,
קִימָא נְהִירָא דָּא, דִּיוֹקְנָא דְסִפְר תּוֹרָה,
בִּיה זְמִין מְלַךְ יִשְׂרָאֵל לְמִקְרִי בְּפִרְשַׁת הַקְּהֵל.
וְדָא לִיהוּי מְלַכָּא מְשִׁיחָא, וְלָא אַחְרָא.

וּבְהָהוּא סִפְר תּוֹרָה דְּהֵהוּא נְהִירוֹ, אִי חֲסִידָא
קִדִּישָׁא, וּפְאָה אִיהוּ דְמִפּוּמִּיָּה
יִשְׁמַעוּ, קָל נְעִימוֹ דְמִלוּי מְאִינוּן מְלִין סְתִימִין
דְּפִרִישׁ בְּאוּרִייתָא. בְּכָל רִישׁ יְרַחֵי, וְשִׁבְתִּי
וּמוֹעֲדֵיִיא וְזִמְנֵיִיא, פִּד בְּעָאן כָּל בְּנֵי מְתִיבְתִּי
לְסִלְקָא לְעֵילָא לְגוֹ מְתִיבְתָא דְרִקִּיעָא, כְּלָהוּ
מִתְפַּנְפְּי לְגַבֵּי מְלַכָּא מְשִׁיחָא, וְאִיהוּ פְרִישׁ
מְלִין, וּמִגּוֹ מְתִיקוֹ דְמִלוּי בְּתִיאֻבְתָּא, סִלְקִין.
כְּלָהוּ עֶשֶׂר מְלִין, גְּנִיזִין לָךְ מְאִינוּן מְלִין דְּאִיהוּ
פְרִישׁ, לְיוּמָא דְשְׁאֵלְתִין דִּילָךְ.

כִּד קִימָא הֵהוּא מִגְדַּל בְּאֲמַצְעוֹ דְעֶזְרָה,
וּפִתְחָא דָּא פְתַח, פְּתַחֲנִין אֵינוּן כְּרוּבִין
פּוּמִיָּהוּ, וּפְרִשֵׁי גְדַפֵּיִיהוּ, וְנִהִיר נְהִירוֹ עֲלָאָה
עַל הֵהוּא פְתַחָא. וְהֵהוּא סִפְר תּוֹרָה פְתִיחַ,
וְאֵינוּן כְּרוּבִים פְתַחֵי וְאֲמָרִי (תַּהֲלִים לֵא) מָה רַב
טוּבְךָ אֲשֶׁר צִפְנַת לִירְאִיךָ וְגוֹ. סְגִירוֹ פְתַחֲנִין,
וּסִפְר תּוֹרָה אֲתַגְלִיל.

מָאן חָמָא, נְהִירוֹ דְנִהֲרָא דְהֵהוּא סִפְר תּוֹרָה,
פּוּלִיָּה נְהוּרָא דְנִהִיר, אֲתוּוֹן דִּילִיָּה,

דְּכָרִי צְדִיק זֶה. וְנִשְׁגַּב מִמָּה?
מִפְּחַד מְלָאךְ הַמְּוֹת, שְׁהִירִי מְאִרִיךְ
יָמִים. וְנִשְׁגַּב שְׁלָא יִנְזַק לְעוֹלָם.
בְּאוּתוֹ מִגְדַּל שְׁעוּלָה בֵּין אוּתָם
מִגְדַּלִּים קָנִים אֹור אֲחֵד בְּדִמוּת
סִפְר תּוֹרָה. כְּשִׁבְעָה אוּתָה צְפוּר,
לוֹקַחַת אוּתוֹ מִגְדַּל מִמְּקוּמוֹ,
וְעוֹמְדַת תּוֹךְ אֲמַצְעֵי הַעֶזְרָה תּוֹךְ
פְּנֵפֵי הַכְּרוּבִים הָיָה. (וּפְתַח שְׁהִירָה),
רוּמוֹ לְרוּם הַשְּׁמַיִם נִשְׁפֵּל וְנִכְנַס
תַּחוּת אוּתָם כְּרוּבִים, וְחוּמוֹתֵיהּ
בֵּין רִאשֵׁי הַכְּרוּבִים.

שִׁישׁ מֵאוֹת פְּתַחֲנִים שָׁם, בְּפִתְחַ
הָאֲמַצְעֵי עוֹמֵד מְאוּר זֶה, דִּמוּת
סִפְר תּוֹרָה, בּוֹ עֲתִיד מְלַךְ יִשְׂרָאֵל
לְקָרָא בְּפִרְשַׁת הַקְּהֵל, וְזֶה יִהְיֶה
מְלַךְ הַמְּשִׁיחַ, וְלָא אַחְרָ.

וּבְאוּתוֹ סִפְר תּוֹרָה שֶׁל אוּתוֹ אֹור,
אִי חֲסִיד קְדוֹשׁ, אֲשֶׁרִי מִי שְׁמַפְּיִו
יִשְׁמַעוּ קוֹל נְעִימוֹת שֶׁל דְּכָרִיו
מְאוּתָם דְּכָרִים סְתוּמִים שְׁפִרֵשׁ
בְּתוֹרָה. בְּכָל רֵאשׁ חֵדֶשׁ וְשַׁבְּתוֹת
וּמוֹעֲדִים וְחֻגִים, כְּשִׁרְוֹצִים כָּל בְּנֵי
הַיִּשְׁבִּיבָה לְעֵלוֹת לְמַעְלָה לְתוֹךְ
יִשְׁבִּיבַת הַרְקִיעַ. כְּלָם מִתְפַּנְסִים אֵל
מְלַךְ הַמְּשִׁיחַ, וְהוּא מְפָרֵשׁ
דְּכָרִים, וּמִתּוֹךְ מְתִיקוֹת דְּכָרִיו
בְּעֶרְבָה עוֹלִים. כָּל עֶשְׂרַת הַדְּכָרִים
גְּנוּזִים לָךְ מְאוּתָם דְּכָרִים שְׁפִרֵשׁ
לְיוֹם שֶׁל הַשְּׁאֵלוֹת שְׁלָךְ.

כְּשִׁעוּמֵר אוּתוֹ מִגְדַּל בְּאֲמַצְעֵי
הַעֶזְרָה וּפְתַח זֶה פּוּתַח, פּוּתַחֲנִים
אוּתָם כְּרוּבִים פִּיָּהם, וּפּוּרְשִׁים
פְּנִפְיָהם, וּמְאִיר אֹור עֲלִינוּן עַל
אוּתוֹ פְתַח. וְאוּתוֹ סִפְר תּוֹרָה
נִפְתַּח, וְאוּתָם כְּרוּבִים פּוּתַחֲנִים
וְאוּמָרִים: (תַּהֲלִים לֵא) מָה רַב טוּבְךָ
אֲשֶׁר צִפְנַת לִירְאִיךָ וְגוֹ. נִסְגְּרִים
הַפְּתַחֲנִים, וּסִפְר הַתּוֹרָה נִגְלַל.

מִי רָאָה אֹור הַמְּאִיר שֶׁל אוּתוֹ
סִפְר תּוֹרָה, כְּלוּ אֹור מְאִיר,
אוּתִיּוֹת שְׁלוֹ, שְׁלֵקְבוֹת אֲשֶׁ

שְׁלֵהוּבֵי דְאֲשָׁא מְאַרְבַּע גּוּוּנֵי, דְּאֵינוּן דְּעֵלְמָא עֲלָאָה, כְּלָהוּ בְלִטֵי וּמְנַצְצֵי,

מֵאַרְבָּעָה גִּנְיִים שֶׁהֵם מְעוֹלָם
עֲלִיּוֹן, כָּלֶם בּוֹלְטִים וְנוֹצְצִים, אִין
מִי שֶׁיְכוּל לַעֲמֹד בְּהֵם פֶּרֶט
לְמֹשֶׁיִךְ. נִסְגֵר פֶּתַח זֶה, וְכַרְוֹבִים
שׁוֹכְכִים, וְאוֹתוֹ מְגַדֵּל פּוֹרֵחַ
וְעוֹמֵד בְּמִקְוָמוֹ בֵּין שְׁאָר
הַמְּגַדְלִים.

בְּאוֹתוֹ פֶּתַח אֲמַצְעֵי יֵשׁ עֲטֶרֶת פִּז
עֲלִיּוֹנָה וְנִכְבְּדָה גְּנוּזָה, שְׁלֵא
נִרְאִית פֶּעַת, גְּלוּפָה וְחִקּוּקָה כָּכֵל
מִיָּנִי אֲבָנִים יְקָרוֹת, וְעִתִּידָה
לְהִיּוֹת עַל רֹאשׁ מְלֶךְ הַמִּשְׁפָּחָה
כְּשֶׁעוֹלָה בְּאוֹתוֹ מְגַדֵּל, וְשִׁנֵּי
נְשָׁרִים, זֶה מַצֵּד זֶה וְזֶה מַצֵּד זֶה,
לוֹקָחִים אוֹתוֹ בִּידֵיהֶם.

כְּשֶׁעוֹלָה מְלֶךְ הַמִּשְׁפָּחָה, מִתְּתַקְּנִים
הַנְּשָׁרִים, וְלוֹקָחִים עֲטֶרֶת זוֹ
בְּשִׁעָה שִׁיתְחִיל לְקָרָא, יִפְתַּח
פֶּתַח אַחֵר, וּמִשָּׁם תֵּצֵא אוֹתָהּ יוֹנָה
שְׁשֵׁלַח נַח בִּימֵי הַמַּבּוּל, שְׁכַתּוּב
(בְּרֵאשִׁית ח) וְיִשְׁלַח אֶת הַיּוֹנָה.
הַיּוֹנָה, אוֹתָהּ הַנּוֹדְעֵת, וְלֹא דְבָרוּ
כִּהֵן הַקְּדָמוֹנִים וְלֹא יָדְעוּ מַה הִיא,
אֶלֶּא מִכָּאן יֵצְאָה וְעֲשֶׂתָהּ
שְׁלִיחוֹתָהּ.

וּבְשִׁעָה שְׁכַתּוּב וְלֹא יִסְפֶה שׁוּב
אֵלָיו עוֹד, לֹא יָדַע אָדָם לֶאֱמַן
הַלְכָה, וְהִיא שְׁבָה לְמִקְוָמָהּ
וְנִגְנָנָה בְּפֶתַח זֶה, וְהִיא תִּקַּח
עֲטֶרֶת בְּפִיָּה וְתִשָּׂם עַל רֹאשׁ מְלֶךְ
הַמִּשְׁפָּחָה, הַגִּיעַ וְלֹא הִגִיעַ, וְאִז
כַּתּוּב, (תְּהִלִּים כ) תִּשִׁית לְרֹאשׁוֹ
עֲטֶרֶת פִּז.

וּבִיּוֹן שִׁיקָרָא מְלֶךְ הַמִּשְׁפָּחָה בְּסִפְר
תּוֹרָה, יִקּוּמוּ שְׁנֵי נְשָׁרִים, זֶה
מִכָּאן וְזֶה מִכָּאן, וְיוֹנָה
מִתְכַּפְּפָת, וּמְלֶךְ הַמִּשְׁפָּחָה יוֹרֵד,
וְעֲטֶרֶת עַל רֹאשׁוֹ, עַד מְדַרְגָּה
אַחֲרוֹנָה. וְשִׁנֵּי נְשָׁרִים פּוֹרְחִים
לְמַעְלָה עַל רֹאשׁוֹ, וְיוֹנָה שְׁבָה
וְעֲטֶרֶת בְּפִיָּה, וְיִקְבְּלוּ אוֹתָהּ שְׁנֵי
נְשָׁרִים אֵלָיו.

יְהוָה הַמְּלֶךְ נִקְרָא זֵית רַעֲנָן לִפְנֵי
יְהוָה זֵית - זֶה מְלֶךְ הַמִּשְׁפָּחָה בְּן

לִית מֵאן דִּיכִיל לְמִיקָם בְּהוּ, בַּר מְשִׁיחַ. סְגִיר
פֶּתַחא דָּא, פְּרוּבִים מְשִׁתְּכִי. וְהֵוּא מְגַדֵּל
פֶּרַח, וְקִימָא בְּאַתְרֵיהּ בֵּין שְׁאָר מְגַדְלִין.

בְּהֵוּא פֶּתַחא דְאַמְצְעִיתָא, אִית עֲטֶרֶת דְּפִז
עֲלָאָה וְיִקְרָא גְּנוּזָא, דְּלֹא אֲתַחֲזִי
הַשְׁתָּא, גְּלוּפָא וּמְחַקְקָא בְּכֵל זֵינֵי אֲבָנֵי יְקָר,
וְזִמְינָא לְמַהוּי עַל רִישָׁא דְּמִלְכָּא מְשִׁיחָא, פֶּד
סְלִיק בְּהֵוּא מְגַדֵּל, וְתָרִין נְשָׁרִין, דָּא מְסֻטְרָא
דָּא, וְדָא מְסֻטְרָא דָּא, נְטִילֵי לִיהּ בִּידֵיהֶו.

כַּד סְלִיק מְלְכָא מְשִׁיחָא, מִתְּתַקְּנִין נְשָׁרִין,
וְנְטִילֵי עֲטֶרָא דָּא, בְּשִׁעָתָא דִּישְׁרֵי לְמַקְרִי
לְתַפְתַּח פֶּתַחא אַחֲרָא, וּמִתְמַן תַּפּוּק הִהִיא יוֹנָה,
דִּישְׁדַּר נַח בִּימֵי טוֹפְנָא, דְּכַתִּיב, (בְּרֵאשִׁית ח) וְיִשְׁלַח
אֶת הַיּוֹנָה, הַיּוֹנָה: הִהִיא דְּאַשְׁתְּמוּדְעָא, וְלֹא
מְלִילוּ בָּהּ קְדָמָאִי, וְלֹא יָדְעוּ מַה הִיא, אֶלֶּא
מִהֵכָּא נִפְקַת, וְעַבְדַּת שְׁלִיחוֹתָא.

וּבְשִׁעָתָא דְּכַתִּיב וְלֹא יִסְפֶה שׁוּב אֵלָיו עוֹד,
לֹא יָדַע בַּר נֶשׁ לֶאֱמַן אֲזֵלַת, וְהִיא
תָּבַת לְאַתְרָהּ, וְאַתְגְּנוּזַת בְּפֶתַחא דָּא וְאִיהִי
תְּטוּל עֲטֶרֶת בְּפּוּמָהָא, וְתִשְׁוֵי עַל רִישִׁיהּ
דְּמִלְכָּא מְשִׁיחָא, מְטִי וְלֹא מְטִי, וּכְדִין כַּתִּיב,
(תְּהִלִּים כא) תִּשִׁית לְרֹאשׁוֹ עֲטֶרֶת פִּז.

וּבִיּוֹן דִּיקְרִי מְלְכָא מְשִׁיחָא בְּסִפְר תּוֹרָה. יִקּוּמוּן
תָּרִין נְשָׁרִין, דָּא מִכָּאן וְדָא מִכָּאן, וְיוֹנָה
מְאִיף, וּמְלְכָא מְשִׁיחָא נַחִית, וְעֲטֶרֶת עַל
רִישִׁיהּ, עַד דְּרַגְא בְּתַרְאָה. וְתָרִין נְשָׁרִין פְּרַחֲוּן
לְעִילָא עַל רִישִׁיהּ, וְיוֹנָה תְּבַאת (דף קס"ה ע"א)
וְעֲטֶרֶת בְּפּוּמָהּ, וְיִקְבְּלוּן לָהּ אֵלִין תָּרִין נְשָׁרִין.
יְהוָה מְלְכָא, זֵית רַעֲנָן אִקְרִי קְמִיָּה קְדָשָׁא בְּרִיף
הוּא, דְּכַתִּיב, (תְּהִלִּים נב) וְאֲנִי כְּזֵית רַעֲנָן בְּבֵית

וְגו'. עֲלָה זֵית, דָּא מְלְכָא מְשִׁיחָא בְּרִיָּה דְּדוֹד.
וְדָא אִיהוּ דְּרַמִּיז יוֹנָה דָּא בְּיוֹמוֹי דְּנַח, דְּכַתִּיב,
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁכַתּוּב (תְּהִלִּים נב) וְאֲנִי כְּזֵית רַעֲנָן בְּבֵית וְגו'.

(בראשית ח) וְהִנֵּה עֹלָה זֵית טָרֵף וְחֵטֵף לִיקְרָא דִּילִיָּהּ. בְּמָהּ. בְּפִיָּהּ. זֵית, טָרֵף וְחֵטֵף לִיקְרָא דִּילִיָּהּ. בְּמָהּ. בְּפִיָּהּ. דְּקֵיִמָּא עַל רִישֵׁיהּ, וּמְקַבְּלָא יְקָר מֵהַאי יוֹנָה וְהַאי דְּכַתִּיב טָרֵף, וְלֹא טָרְפָה, (אלא) פְּדִכּוּרָא דָא, דְּעֵבִיד חִילָא וְנִצְחָה. בְּמַתִּיבְתָא דְרַקִּיעַ, יוֹנָה דְכָר הוּא, מִגּוֹ דְאֶקְרִי יוֹנָה, כְּתִיב כְּנֻקְבָא, וְכַתִּיב פְּדִכּוּרָא, בְּזִמְנָא דְמְקַבְּלָא יְקָר (חסד) דָא. מִגְדָּרָא דָא כַּד תֵּב לְאַתְרֵיהּ, נְהִיר כְּנַהֲרֵיהּ דְעֵינָא דְשִׁמְשָׁא, דְכַתִּיב, (תהלים פט) כִּסְאוֹ כְּשֶׁמֶשׁ

נִגְדִי. וְאַף דְכַרְסֵיָא אַחְרָא לִיהוּי לִיהּ בְּנִסְיָן וְאַתִּין רַבְרָבִין. פְּרִישׁ מִגְדָּל דָא, אֵית עוֹפִין דְנֹר (דרור) דְקָא מְצַפְצָפָאן, כַּד סְלִיק צְפָרָא, צְפֻצְפָא דְנַעִימוֹ, דְלִית נַעִימוֹ וְנִגְוֹנָא כְּהוּא נַעִימוֹ.

לְעֵינָא מְפֻלְהוֹ, זִינִין אַחְרֵינִין, וְשִׁפְנִינִין אַחְרֵינִין, דְקָא פְּרַחִין בְּאוּרָא, סְלִקִי וְנַחְתִי, נַחְתִי וְסְלִקִי, לֹא מִשְׁתַּכְּכִין לְעֵלְמִין. אַתְּוֹן רַבְרָבִין, וְאַתְּוֹן זַעֲרִין, פְּרַחִין בִּינְיָיָהוּ. אִי חֲסִידָא קְדִישָׁא, בְּשַׁעְתָּא דְאַתְּוֹן פְּרַחִין, חָמִי בַר נֶשׁ בְּאַתְּוֹן רַבְרָבִין. כְּתִיב בְּאוּרָא לְפֻּם שַׁעְתָּא, (בראשית א) בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ (וְהָאָרֶץ הָיְתָה תֵהוֹ וּבְהוֹ יְגוֹ, מִקְבָּא אַחְרֵי אַתְּוֹן רַבְרָבִין כְּמִלְכַּרְמִיּוֹ) בְּטִשְׁי אַתְּוֹן זַעֲרִין כְּהוּ, וּפְרַחִין, וְאַתְּחִזִי מְנִיֵּיהּ כְּתִיב, וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר וְגוֹ, וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר וְגוֹ. לְבַתֵּר מֵהֲדַרִי אַתְּוֹן זַעֲרִין, וּבְטִשְׁי בְּאַתְּוֹן רַבְרָבִין, וּמַתְחִזִי מְנִיֵּיהּ דְכַתִּיב, וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רְקִיעַ וְגוֹ. וְכֵן כָּל עוֹבְדָא דְבְּרֵאשִׁית, פְּלִיאָן רַבְרָבִין, וְחֲדוֹ לְעֵינִין עוֹבְדָאן דְאַתְּוֹן אַלִּין, זַפְּאָה עֵמָּא דְכָל דָא מְחַפְּאָן.

אִי חֲסִידָא קְדִישָׁא, מָאן דְנִטִיר בְּרִית, שְׂוִי לִיהּ

דָּר. וְזוּהוּ שְׂרַמְזָה יוֹנָה זוֹ בִּימֵי נַח, שְׁכַתּוּב (בראשית ח) וְהִנֵּה עֹלָה זֵית טָרֵף וְחֵטֵף לִיקְרָא דִּילִיָּהּ. אֹתוּ עֹלָה זֵית טָרֵף וְחֵטֵף לִכְבוֹדוֹ, בְּמָה? בְּפִיָּהּ. שְׁעוּמַדְתָּ עַל רֵאשׁוֹ, וּמְקַבְּלָא כְבוֹד מִיוֹנָה זוֹ. וְמָה שְׁכַתּוּב טָרֵף וְלֹא טָרְפָה, (אלא) כְּזֵכֶר הִזְהָ שְׁעוּשָׁה חִיל וּמְנִצְחָה. בִּישִׁיבַת הֶרְקִיעַ יוֹנָה זֵכֶר הוּא. מֵתוּף שְׁנִקְרָא יוֹנָה כְּתוּב כְּנֻקְבָה, וְכַתּוּב כְּזֵכֶר כְּזֵמֶן שְׁמֻקְבָּל כְּבוֹד זָה.

מִגְדָּרָא זָה כְּשֶׁשֶׁב לְמִקּוּמוֹ, מְאִיר כְּאוֹר עֵינֵי הַשֶּׁמֶשׁ, שְׁכַתּוּב (תהלים פט) כִּסְאוֹ כְּשֶׁמֶשׁ נִגְדִי, וְאַף שְׁכַסָּא אַחַר יְהִיָּה לוֹ בְּנִסִּים וְאוֹתוֹת גְּדוּלִים. בְּרֵאשׁ מִגְדָּל זָה יֵשׁ עוֹפוֹת אֵשׁ (דרור) שְׁמֻצְפְּצָפִים, כְּשַׁעוּלָה הַבְּקָר, צְפֻצְוֹף שֶׁל נַעִימוֹת, שְׂאִין נַעַם וְנִגְוֵן כְּאוֹתָהּ נַעִימוֹת.

לְמַעַדָּה מְפֻלְסֵי מִינִים אַחְרִים וְיוֹנִים אַחְרִים שְׁפוּרְחִים בְּאוּרָא, עוֹלִים וְיוֹרְדִים, יוֹרְדִים וְעוֹלִים, לֹא שׁוֹכְכִים לְעוֹלָמִים. אוֹתִיּוֹת גְּדוּלוֹת וְאוֹתִיּוֹת קְטַנוֹת פּוֹרְחוֹת בִּינְיָיָהּ.

אִי חֲסִיד קְדוֹשׁ, בְּשַׁעָה שְׁהֵאוֹתִיּוֹת פּוֹרְחוֹת, רוֹאָה הָאָדָם בְּאוֹתִיּוֹת גְּדוּלוֹת. כְּתוּב בְּאוּרָא לְפִי שַׁעָה, בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ. (וְהָאָרֶץ הָיְתָה תֵהוֹ וּבְהוֹ יְגוֹ/ מִקְבָּא חוֹזְרוֹת הַאוֹתִיּוֹת הַגְּדוּלוֹת בְּמַתְחֵלָה) מְכוּוֹת אוֹתִיּוֹת קְטַנוֹת בְּהֵם וּפּוֹרְחוֹת, וְנִרְאָה מִקֵּץ כְּתוּב, וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר וְגוֹ, וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר וְגוֹ. אַחַר כֵּן חוֹזְרוֹת אוֹתִיּוֹת קְטַנוֹת וּמְכוּוֹת בְּאוֹתִיּוֹת גְּדוּלוֹת, וְנִרְאָה מִקֵּץ שְׁכַתּוּב, וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רְקִיעַ וְגוֹ. וְכֵן כָּל מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, פְּלֵאוֹת גְּדוּלוֹת, וְשִׁמְחָה לְעֵינִים מַעֲשִׂים שֶׁל אוֹתִיּוֹת אֱלוֹ. אֲשֶׁרֵי הַעֵם שֶׁלְכָל זָה מְצַפִּים.

אִי חֲסִיד קְדוֹשׁ, מִי שְׁשׁוּמֵר בְּרִית, שֵׁם אוֹתוֹ אַחְרָיו, וְהוּא לְהַתְחַלָּה. וְאִם תֹּאמַר, מִי שׁוּמֵר

לאַחור? הרי שמירה גדולה ועליונה מהכל ששומרו. ומי הוא? צדיק עליון באהבה רבה. נכנס בין צדיק וצדק, ונמצא ששומר מכל הצדדים. אשרי מי ששומר ברית זו. ועל כן ישראל נראים כל הנזכרים ששומרים אות ברית זו לפני המלך הקדוש. מיהו שיכול להזיק לכן שהוא באמצע אביו מפאן, ואמו מפאן, והוא ביניהם? וזה כשהוא אחריו ה'. בא וראה, אותו רקיע כשסובב בגלגול, מנגן בנגון, ומקול נהמת המים הנובעים לא ידוע אותו נגון. כל אותם האגנים שבארבעה צדדים מתמלאים מנביעת המים שנובעים. מי שהוא בפנים, בשני צדדים עומד שם. אחד בשמחה, שאין שמחה כאותה שמחה בעולם, לקיים (שם) עבדו את ה' בשמחה. ואחד ביראה, שאין יראה כאותה יראה בעולם, לקיים (שם) עבדו את ה' ביראה.

מעין מים אחד שנובע מצד מזרח, זהו שאמר יחזקאל הנביא. ממעין זה לא יכולים לסיים שבח כל בני העולם. במקום שנולד שם לצד מזרח, אין עמק ורום שלו אלא זרת, ולא יותר. בשנובעים המים ועולים, עולים כל מיני מרגליות שבעולם, ולא נופלים בחוץ. כעת נראים בגון אחד, לפי שעה נופלים אלה, והנה עולים אחרים בגון אחר בכל מיני גונים שבעולם. נופלות אותן מרגליות, ולא נופלות בחוץ.

כביב אותה נביעה סובבים כפתור ופרח, ולא יכולים כל בני העולם לעמד על אותם גונים, פלם שלהבות לוהטות, ולא יכולים להסתכל בהם. לא ידוע חשיבות המעשה. העלים שלהם

אבתרוי, ואיהי לקמא. ואי תימא, מאן נטיר לאחורא. הא נטירו רב ועלאה מפלא, דנטיר ליה. ומאן איהו. צדיק עלאה ברחימו סגי. עאל בין צדיק וצדק. ואשתבח נטיר מפל סטריין. זפאה מאן דנטיר ברית דא. ועל דא ישראל, אתחזון פל דכורין, דנטריין את קיימא דא, קמי מלכא קדישא. מאן איהו דניכיל לנזקא לברא, דאיהו באמצעו אבוה מפאן, ואמיה מפאן, ואיהו בינייהו. ודא פד איהו אחרי יי.

הא חזי ההוא רקיע פד סתרא בגלגולא מנגנא בנגונא, ומקל נהימו דמיין דנבעין, לא ידיע ההוא נגונא. פל אינון אגנין די בארבע סטריין, מליין מנביעו דמיין דנבעין. מאן דאיהו לגו, בתריין סטריין קיימא תמן. חד בחדוה, דלית חדוה כההיא חדוה בעלמא, לקיימא (תהלים) עבדו את יי בשמחה. וחד ביראה, דלית דחילו כההוא דחילו בעלמא, לקיימא (תהלים) עבדו את יי ביראה.

חד מעיינא דמייא, דנביע מסטר מזרח, דא הוא דאמר יחזקאל נביאה. מהאי מעיינא, לא יכלין לסיימא שבחא כל בני עלמא. באתר דאתייליד תמן לסטר מזרח, לית עומקא ורומא דיליה, אלא זרתא ולא יתיר.

כד נבעין מיא וסלקין, סלקין כל זיני מרגלאן דעלמא, ולא נפלין לבר, השתא אתחזון בגוון חד, לפום שעתא נפלין אליון, והא סלקין, אתרנין, פגוון אחרא, בכל זיני גוויין דעלמא. נפלי אינון מרגלאן, ולא נפלי לבר. סחרנין דההוא נביעו, חיזור ושושן סחרין. ולא יכלין כל בני עלמא למיקם על אינון גוויין, פלהו שלהובין מלהטאן, ולא יכלין לאסתפלא בהו. לא ידיע חשיבו

דְּעוּבָדָא. טְרַפִּין דְּלֵהוּן מְנַצְצָן בְּכַמְה גְּוֹנִין.
עוֹבֵד צִיּוֹר, אוּמְנֵי דְמֵאֲרֵי עַלְמָא, חֲפִיִּין עַל
תְּלַת מְאָה וְשִׁבְעִין וְחֲמִשָּׁה כְּרוּבִין
דְתַחֲתִייהוּ, בְּתַר שְׂבָכִין אַחֲרֵינִין לְגוּ. וְאִינוּן
שְׂבָכִין סְחוּר דְעֶזְרָה לְגוּ.

וְלֵעֵילָא מְנַהוּן, אִינוּן (דף קס"ה ע"ב) גּוֹפְנִין
פְּרִישָׁאן, תַּחֲתֵי גּוֹפְנִין אִינוּן כְּרוּבִין,
כְּלֵהוּ גְדַפִּין פְּרִישָׁן, מְשַׁלְכֵן אֵלִין בְּאֵלִין. הַכָּא
אָמַר רַב מְתִיבְתָא, דְּכָל מָאן דְּאֶסְתַּפֵּל בְּאִינוּן
גּוֹפְנִין, מְנַהֲרִין אֲנַפּוּי כְּנַהֲרֵי דְשִׁמְשָׁא.

אִינוּן שְׂבָכִין דְאֶתְחַמֵּן סְחוּר סְחוּר דְעֶזְרָה,
כְּלֵהוּ מְרַקְמֵן, בַּחוּטִין דְנַהֲרִין בְּגוֹוִנִין
סְגִיאִין, מְלַהֲטֵן בְּאַרְבַּע מִינֵי זְהוּרִין דְאֶשָׁא.
שְׁלֵהוּבִין סְלִקִין, וְגוֹוִנִין מְנַצְצָן, וְלִזְמַנִּין
שְׁלֵהוּבִין מְשַׁתְּכֵי, וְנַהֲרִין וְגוֹוִנִין סְלִקִין,
וּבְטָשֵׁי אֵלִין בְּאֵלִין.

שִׁית אֶלְף אַגְנִין, לְגַבֵּי אִינוּן שְׂבָכִין, אַרְבַּע
גְּוֹוִנִין, לְאַרְבַּע סְטְרִין דְעֶזְרָה, אֵלִין אִינוּן
רְבָרְבִין, וְנִבְיַעוּ דְמִיִּין חִיִּין בְּכָל סְטְרֵי. וְאִינוּן
נְפִלֵי בְּאִינוּן אַגְנִין, וּבְלַעֲי בְּאַתְרֵיהוּ וְאֵלִין
מִיִּין לָא יִדְעֵי לָאן אֲזֵלִין.

בְּאִמְצָעוּ דְעֶזְרָה, יְקוּמוּן כְּלֵהוּ יִשְׂרָאֵל,
וְיִתְחַזּוּן קָמֵי מַלְפָּא קַדִּישָׁא. בְּסִטְר
דְרוּם בְּעֶזְרָה דָא, אֲתִילִיד חַד מַעֲיִנָא דְמִיָּא,
וְאֲתַדְמֵי (ס"א וְאֲתִירֵי) דְקָא יִשְׁטַפּוּן מִיָּא כָּל עַלְמָא.
מָאן דְיִיעוּל בְּהוּ, יְהוּן עַד בְּרַפִּים, יִיעוּל בְּהוּ
גִיבַר רַב יִיעוּל בְּהוּ עַד בְּרַפִּים, אִי תִינוּק פּוּר
יּוּמָא עַד בְּרַפִּים. מָאן דְשִׁתֵּי מְנַיִיהוּ יִתְחַפֵּם,
וְיִתְפַקַח בְּחַכְמָתָא.

מַעֲיִנָא דָא נְפִיק מְגוּ מְרַגְלָא חֲדָא זְעִירָא,
כְּכוּתְלָא דְדְרוּם. אִינוּן מִיִּין בְּלַעֲי גוּ
אַתְרָא (ס"א גו אַתְר דָא), וּמְתַמֵּן יִפְקוּן לְבַר
מִמְקַדְשָׁא, עַד דְיַעֲלוּ לְנַחַל שְׁטִים, יִשְׁטַפּוּן

נוֹצְצִים בְּכַמְה גְּוִנִים.
מַעֲשֵׂה צִיּוֹר, אֲמֻנֹת רַבּוֹן הָעוֹלָם,
מְכַסִּים עַל שְׁלֹשׁ מְאוֹת וְשִׁבְעִים
וְחֲמִשָּׁה כְּרוּבִים שְׁתַּחֲתִייהֶם, אַחַר
שְׂבָכִים אַחֲרֵים לַפְּנִים. וְאוֹתָם
שְׂבָכִים סְבִיב הָעֶזְרָה לַפְּנִים.
וְלִמְעַלָּה מֵהֶם אוֹתָן גְּפְנִים
פְּרוּשׁוֹת, תַּחַת הַגְּפְנִים אוֹתָם
כְּרוּבִים, כָּלֶם בְּכַפְּסִים פְּרוּשׁוֹת
מְשַׁלְכוֹת אֵלוּ בְּאֵלוּ. כִּאֵן אָמַר
רֹאשׁ הַיְשִׁיבָה, שְׁכַל מִי שְׁמַשְׁתַּדֵּל
בְּאוֹתָן גְּפְנִים, מְאִירִים פְּנָיו כְּאוֹר
הַשֶּׁמֶשׁ.

אוֹתָם שְׂבָכִים שְׁתַּחֲמִים סְבִיב
סְבִיב לְעֶזְרָה, כָּלֶם מְרַקְמִים
בְּחוּטִים שְׁמֵאִירִים בְּגוֹוִנִים
גְּדוּלִים, לוֹהֲטִים בְּאַרְבַּעַה מִינֵי
זְהוּרֵי שֵׁל אֵשׁ. שְׁלֵהוּבֹת עוֹלוֹת,
וְגוֹוִנִים נוֹצְצִים, וְלַפְעָמִים
הַשְׁלֵהוּבֹת שׁוֹכְכוֹת, וְאוֹרוֹת
וְגוֹוִנִים עוֹלִים וּמְפִים אֵלֵה בְּאֵלֵה.
שִׁשַּׁת אֲלָפִים אַגְנִים לְגַבֵּי אוֹתָם
שְׂבָכִים, אַרְבַּעַה גְּוִנִים לְאַרְבַּעַה
צְדָדִים שֵׁל הָעֶזְרָה. אֵלֵה הֵם
גְּדוּלִים, וְנִבְיַעַת הַמִּים הַחַיִּים
בְּכָל הַצְּדָדִים. וְהֵם נוֹפְלִים
בְּאוֹתָם אַגְנִים, וְנִבְלָעִים
בְּמִקּוּמָם, וּמִים אֵלֵה לֹא יוֹדְעִים
לָאן הוֹלְכִים.

בְּאִמְצָע הָעֶזְרָה יְקוּמוּ כָּל יִשְׂרָאֵל
וְיִרְאוּ לְפָנֵי הַמַּלְאָךְ הַקָּדוֹשׁ. בְּצַד
דְרוּם בְּעֶזְרָה זוּ נוֹלַד מַעֲזֵן מִים
אֲחִיד, וְנִדְמָה (וְהַתְּרַבָּה) שִׁישְׁטַפוּ
הַמִּים אֶת כָּל הָעוֹלָם. מִי שִׁיכְנַס
בְּהֶם, יִהְיֶה עַד הַבְּרַפִּים. יִכְנַס בְּהֶם
גְּבוּר גְּדוּל, יִכְנַס בְּהֶם עַד
הַבְּרַפִּים. אִם תִּינוּק בָּן יוֹם, עַד
הַבְּרַפִּים. מִי שְׁשׁוּתָה מֵהֶם
יִתְחַפֵּם, וְיִתְפַקַח בְּחַכְמָה.

מַעֲזֵן זֶה יוֹצֵא מִתּוֹךְ מְרַגְלִית
קְטָנָה אַחַת בְּכַתְל דְרוּם. אוֹתָם
הַמִּים נִבְלָעִים תּוֹךְ הַמְּקוּם (תּוֹךְ
הַמְּקוּם הַזֶּה), וּמִשָּׁם יֵצְאוּ הַחַוּצָה
מִהַמְּקוּדֶשׁ, שְׁעַר שִׁיעֲלוּ לְנַחַל

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידו, ה' בדרך נחנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבַיּוֹמֵיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וּלְקֵץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהִלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר הזוהר הקדוש המהולק

מנוקד, עם לשון הקדש

ובו:

ספר הזוהר

זוהר חדש

תקוני הזוהר

המהלק ל-960 קונטרסים (ב-32 כרכים).
הלימוד מהולק לשנה אחת ולשלוש שנים.

בקרוב יופיע בעז"ה

באו וטלו חלק בזכות המיוחדת של

"סיום הזוהר"

ע"י לימוד 6 עמודים בלבד!

תוך מספר דקות (כ-7 דקות) הנך מסיים את הזוהר.

ותשאל כיצד?

התכנית ערוכה באופן של חלוקת הזוהר השלם,
הכולל 5760 עמודים ל-960 חוברות ("תתק"ס")

דהיינו 32 אריזות כשבכל אריזה יש 30 חוברות

ובכל חוברת 6 עמודים של דפים זוהר הקדוש (עם לשון הקודש).

וכל אחד שלומד מצטרף עם הכלל ומסיים יחדיו.

ונחשב לכל אחד ואחד כאילו סיים כל הזוהר"ק.

ירושלים: 02-6255789
בת ים: 052-6077914/054-9531936
טבריה: 050-4121015
צפת: 052-7150754/0504101341
עיר העתיקה: 054-2240932
צפון: 054-9788564
באר שבע: 08-6108605
תנ"ה: 09-8323442

"הרצים יצאו החפים"
כל הפועלים ומפעילים למען קירוב הגאולה יזכו
שמישה יראה באצבעו לכיונם ויאמר:
☞ "בזכותכם היגעת!" ☞
שליחו מצוה הרוצים לקנות את הסט ולדאוג להולקו באופן
מסודר ב-32 כרכים לבתי מוסד/ מדרש בערים, בשכונות,
במוטנבים, בישובים, בבסיסי צה"ל ובקהילות היהודיות בחו"ל
מומנים להתקשר: 0548-436784

סט הזוהר הקדוש המהולק-לכל ימי השנה

סיום הזוהר בכמה דקות
בבית המוסד/ המדרש- משבת, ובכל זמן.

כל כרך מהלק ל-30 איש,
וכך יוכלו לסיים כל הזוהר"ק

יחדיו כאיש אחד.

לתרומות ולהנצחות: 054-8436784

